

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 12. lucunda narratio super ambiguitate voculæ cuiusdam, quæ
duobus eruditißimis hominibus errorem obiecit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

lacunda narratio super ambiguitate vocula cuius-
dam, quæ duobus eruditissimis hominibus erro-
rem obiecit. CAP. XII.

INTERPETABAR nuper publicè librum Se-
nece, quo sanctus ille Philosophus quærit, quare
mala bonis viris accidant, cum sit Prouidentia. Cum-
que ventum esset ad eam partem in qua ipse grauer
inflectatur luxum temporum suorum, accidit, vt ego
quoque in eo loco tractando enumerarem multa ge-
nera peregrinarum auium quas veteres Romani è
remotissimis totius orbis partibus petitas mensis in-
ferre soliti essent. Venit ad me triduo post vnus eo-
rum qui tum interfuerant, homo & suo iudicio eru-
ditissimus, & meo non ineruditus. Isque cum aliquot
familiaribus meis mecum vnà esse vidisset, dissimu-
lauer quidem, sed ita tamen vt artificium apparet, ce-
cepit operâ dare vt sermo noster, aliis de rebus sus-
ceptus, in mentionem eius disputationis quæ triduo
ante me habita erat, sensim delaberetur. Tum quasi
occasione nactus ostentandæ eruditionis suæ: Nol-
lem, inquit, à te tum prætermittam vnus auis men-
tionem, ex qua vna inexplebilis veterum libido in-
quisitis dapibus conquirendis vel maximè cogno-
scenda poterat. Quam, quæso? inquam. Phœnicem, in-
quit ille. Obscuro te, etiam phœnicem illi esitabant?
erent, inquit. Neque multi, inquam, neque sæpè id
facere poterant. aiunt enim eam auem vnicam toto
orbe reperiri, & viuere annos, opinor, sexcentos sexa-
ginta, & cum ipsa sibi rogam construxerit, funusque
fecerit, tum eodem illo ex rogo renasci. Sed ego si-
gamenta esse illa poëtarum putabam. Tu verò, quem,
vt illos rare inuentu dapes, ita omnia in studiis rara
& exquisita delectant, ede nobis nomen gulonis il-
lius,

Mureti
Lectiones
III
25

lius, qui tanti putauerit palato gratificari, vt tam p
 eham auem in perpetuum sustulerit. certe enim
 cum vnica toto orbe sit, neque nisi ex se renascatur
 interfecta vna, totum genus extinctum est. Atque
 fortassis causa est, cur nullus iam pridem Phœnicis
 perierat. Ludis tu quidem, inquit ille, & solita illa
 annihilatione vteris: sed si tum inspexisses librum
 Plutarchi De valetudine tuenda, didicisses ex
 istius auis, quam tu nullam esse putas, cerebrum
 ce quidem esse, sed dolorem capitis inducere, quod
 tam grauis auctor numquam prodidisset, nisi faber
 ab iis qui id gustassent, audisset. Istud verò, inquam,
 magis euam mirum fuerit, qui semel eum cibum gustas-
 stassent, neque enim potuere sapius tam citò, & tam
 distinctè naturam illius percipere potuisse. Nam ego
 ita ex Aristotele didiceram, è memoria eius quod
 pè eodem modo contigisset, experientiam, è multis
 autem, scio hoc Latinum nō esse, sed dabitis veniam,
 experientis artem effici. De isto, inquit, tu videris
 hi satis erit, si tibi Plutarchi locum ostendero. Simi-
 que librum è sinu protulit, in quo cum aliis quibus-
 dam erant & vniuersè Plutarchi, Erasmo, vt puto, inter-
 prete: nomen enim ita deletum erat, vt tamen ex dis-
 cretibus litterarum agnosceretur. In eo autem ita plac-
 scriptum legebatur: *Nam Phœnicis cerebrum cum sit ad
 modum dulce, tamen aiunt capitis dolorem parere.* Homo
 igitur qui eam vnā ob causam venisset, atque
 vnum operis habuisset, cum dicto, vix salutatis no-
 bis, causatus sibi nescio quid negotij esse, discessit. Et
 digresso, visum est iis qui aderant, etiam Xylandi in-
 terpretationem inspicere. Is autem ita locum illum
 reddiderat: *Cerebrum Phœnicis dulce admodum est, sed
 dolores capitis inducere fertur.* Tum ego, Vna, inquam,
 Gra

Cæca vox paulo negligentius expressa, videte, quantum errorem & sodali illi nostro, qui modò discessit, & fortasse etiam aliis obiderit. Φοινίξ enim Græcè palma est, cuius arboris nō tantum fructus esui sunt, sed etiam medulla, quam & Græci ἐγκέφαλον, & Latini cerebrum vocant. De illa autem loquitur Phylarchus, non de Phœnicis commenticiæ auis cerebro. Theophrastus libro secundo ἀειδυτῶν, vbi de Palmarum generibus agit: καὶ τὸ ἐξ αἰσθητικῶς τοῦ κενεράλε, ζῶσι, ἀπὸ τῆς ἐξ ὧν παρακλασάνται. Plinius: sunt & cæcæ Palmarum quoque silua germinantes rursus ab radice succisa. Dulcis medulla earum in cacumine, quod cerebrum appellant: exemptaq; viuunt, quod non alia. Memini & Galenus libro octauo De facultatibus simplicium medicamentorum, & alij. Quod autem hic ait Phylarchus, è Xenophonte videlicet sumpsit, apud quem id relatum est libro secundo Anabaseos.

Quidam de Vrforum adipe dictum à Theophrasto, non satis ex fide à Plinio relatum videri.

CAPVT XIII.

VIDETUR Plinius non semper inspexisse veterum libros, cum quæ ab eis scripta erant, referre vellet: sed interdum nimis fidens memoriæ suæ, quædam non satis fideliter tradidisse. Quale est quod scribit libro octauo, Theophrastum credere, certo quodam tempore anni, quo latere vrſi & supra modum pinguescere, altissimo somno oppressi solent, coctas quoque eorum carnes, si asseruentur, increſcere. Neque enim id Theophrastus de coctis carnibus, quod proxima incredibile est, sed ἀεὶ σέατο, id est, de adipe dixit. Adſcribam verba nobilissimi Philosophi ex libro De odoribus, vt ea politissimus & accuratissimus interpretes

Micretti
Lectiones
II
25